

Arrest

nr. 219 504 van 5 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 september 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk maar ongegrond verklaard wordt. De beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 oktober 2018.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 november 2018 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat F. ORAIBI loco advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 augustus 2011 diende verzoeker een internationaal beschermingsverzoek in.

Op 2 maart 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 27 juni 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna het CGVS) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 september 2018 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 maart 2015 ontvankelijk doch ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.03.2015 werd ingediend door:

*K., R. (R.R.: ...)
nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)
geboren te Aleppo op (...)1966
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, met name op zijn langdurige asielpcedure. We merken echter op dat deze instructies vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene roept als buitengewone omstandigheid de zeer ernstige burgeroorlog in Syrië in en beroept zich daarnaast op artikel 3 EVRM. We wijzen er op dat de beslissing d.d.26.06.2018 tot uitsluiting van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een niet terugkeerclausule bevat. Dit houdt in dat betrokkene in het geval van terugkeer naar zijn land het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Huidige beslissing is dan ook ontvankelijk en houdt geen verwijderingsmaatregel in. In de beslissing tot uitsluiting van het CGVS d.d. 26.06.2018 werd uitdrukkelijk gestipuleerd dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging. Er werd dan ook uitdrukkelijk een niet terugkeer clausule opgenomen in de beslissing van het CGVS. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Op 16.08.2011 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 27.06.2018 besliste het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot: "uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus" wegens de aanwezigheid van ernstige redenen om te veronderstellen dat betrokkene zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt alsook medeplichtig is aan misdaden tegen de menselijkheid en aan ernstige niet-politieke misdrijven. Het feit dat zijn asielpcedure zes jaar en tien maanden geduurd heeft, geeft betrokkene niet de mogelijkheid beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Verblijfsmachtiging is een gunstmaatregel en kan hem niet toegekend worden omwille van zijn substantiële bijdrage aan misdaden tegen de menselijkheid feiten die hij in zijn land van herkomst heeft geleverd en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat ze één van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951.

Er dient te worden opgemerkt dat hoewel de feiten van openbare orde niet in België begaan werden en zich situeren in de periode van 1985 tot 1988, de ernst van de feiten toch wel vast staat. Uit de

verklaringen van betrokkene blijkt dat hij zich schuldig gemaakt heeft aan ernstige mishandeling en foltering van personen die gearresteerd en/of vastgehouden werden door de militaire veiligheidsdienst van Deir Ez-Zour en dit gedurende zijn militaire dienstplicht die hij vervulde van 1985 tot 1988. De veiligheids- en inlichtingendiensten in Syrië maken zich reeds decennialang schuldig aan grove schendingen van de mensenrechten. Het is algemeen bekend dat deze diensten een veelheid aan terreurmiddelen gebruiken en op stelselmatige, routineuze, wijdverspreide en zeer georganiseerde wijze geweld en foltering toepassen op burgers. Gedurende zijn militaire dienstplicht leverde betrokkene hieraan een substantiële bijdrage door het doelbewust en op ernstige wijze schenden van de fysieke en/of psychische integriteit van arrestanten en gedetineerden. Betrokkene deed dit doelbewust en met de volheid van zijn verstand, hij werd namelijk ondergebracht bij de militaire veiligheidsdienst op eigen vraag, na bemiddeling door zijn oom, de generaal die in deze periode aan het hoofd stond van de militaire veiligheidsdienst in Deir Ez-Zour. Betrokkene gaf zelf aan dat de militaire veiligheidsdienst als opdracht had de repressie van politieke opposanten en dat folteringen een bewust beleid waren van het regime om het volk bang te maken en dissidentie te onderdrukken. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij moedwillig en op eigen vraag, zij het als dienstplichtige, toegetreden is tot de veiligheidsdienst in het besef welke mensenrechtenschendingen door deze veiligheidsdienst begaan werden. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat betrokkene niet zomaar een dienstplichtige was binnen de militaire veiligheid maar dat hij door zijn verwantschap met het hoofd van de dienst van macht, privileges en aanzien genoot. Zijn bijzondere positie binnen de militaire veiligheidsdienst te Deir Ez-Zour week wezenlijk af van deze van een doorsnee Syrische dienstplichtige. Het feit dat deze feiten 30 jaar geleden plaatsvonden binnen de Syrische context doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die doelbewust en met volheid van zijn verstand een wezenlijke bijdrage leverde aan de mensenrechtenschendingen van de militaire inlichtingendiensten. Zijn gedrag van nu weegt niet op tegen de ernst van de gepleegde feiten en zijn verantwoordelijkheid daarvoor.

Betrokkene haalt aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt: hij kan niet alleen niet terug naar Syrië uit vrees voor vervolging maar ook de burgeroorlog maakt een terugkeer onmogelijk. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt blijkt uit de beslissing d.d.26.06.2018 dat betrokkene een gegronde vrees voor vervolging heeft maar dat hij is uitgesloten van de vluchtelingstatus en het statuut van subsidiaire bescherming omdat hij zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid. Het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (gezien de burgeroorlog in Syrië) is uitsluitend de bevoegdheid van het CGVS (en RVV) en valt volkomen buiten het toepassingsgebied van artikel 9bis van de wet. Betrokkene kan geen beroep doen op het statuut van subsidiaire bescherming omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid, dit wordt duidelijk gestipuleerd in de vreemdelingenwet.

Hoewel betrokkene aantoont dat hij inspanningen heeft geleverd om zich te integreren - met name dat hij sinds 16.08.2011 in België verblijft, dat hij geen enkele kans onbenut gelaten zou hebben om zich ten volle te integreren, dat hij verschillende cursussen Nederlands volgde, dat hij deelnaam aan een cursus maatschappelijke oriëntatie en inburgering, dat hij een opleiding wiskunde en maatschappelijk functioneren volgde, dat hij hier een intense kring van vrienden en kennissen opbouwde, dat hij drie arbeidscontracten voorlegt waarvan één met onbepaalde duur, dat hij loonfiches voorlegt voor de periode van september 2015 tot juni 2018, dat hij verschillende deelcertificaten Nederlands voorlegt, een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en een inschrijvingsformulier voor wiskunde en maatschappelijk functioneren voor schooljaar 2014-2015 - kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging. Betrokkene heeft zich namelijk een substantiële bijdrage geleverd aan misdaden tegen de menselijkheid als geprivilegieerde dienstplichtige bij de militaire veiligheidsdienst. We benadrukken nogmaals dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien het feit dat betrokkene zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier. Ten laatste bij dit administratief dossier kan zij een nota met opmerkingen voegen, tenzij ze voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen, de griffie in kennis

stelt van het feit dat ze deze nota zal meedelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep."

Verweerder heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd.

Verder wijst de Raad erop dat verweerder naliet het administratief dossier binnen de voorgeschreven termijn van acht dagen toe te sturen. Met toepassing van artikel 39/59, § 1 van de Vreemdelingenwet dienen de door verzoeker vermelde feiten dan ook als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de toelichting bij het middel blijkt dat hij ook het evenredigheidsbeginsel, de redelijke termijn en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden acht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"De Staatssecretaris meent dat de regularisatieaanvraag op basis van humanitaire redenen van verzoeker d.d. 27/05/2015 artikel 9bis, ontvankelijk, doch wel ongegrond is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door de Staatssecretaris werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoeker wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

III.1. Schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht voortvloeiend uit de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991 en de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

a) Schending van beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel - motiveringsplicht - redelijkheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de persoonlijke situatie van verzoeker.

Er werd geen adequate afweging gemaakt tussen de verschillende belangen in dit dossier. Het ernstige en niet te herstellen nadeel dat verzoeker zal lijden door de beslissing, werd geenszins in overweging genomen. Ook zijn ijverige en positieve integratieparcours werd niet mee in overweging genomen.

Verwerende partij dient zorgvuldig om te gaan met het dossier van verzoeker en dit in zijn geheel te onderzoeken.

In de ongegrondheidsbeslissing van verwerende partij motiveert men als volgt:

"op 16/08/2011 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 27/06/2018 besliste het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen tot: "uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus" wegens de aanwezigheid van ernstige redenen om te

veronderstellen dat betrokkene zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt alsook medeplichtig is aan misdaden tegen de menselijkheid en aan ernstige niet-politieke misdrijven.

Er dient te worden opgemerkt dat hoewel de feiten van openbare or de niet in België begaan werden en zich situeren in de periode van 1985 tot 1988, de ernst van de feiten toch wel vast staat. Uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij zich schuldig gemaakt heeft aan ernstige mishandeling en foltering van -personen die gearresteerd en/of vastgehouden werden door de militaire veiligheidsdienst van Deir Ez-Zour en dit gedurende zijn militaire dienstplicht die hij vervulde van 1985 tot 1988."

Hoewel betrokkene aantoont dat hij inspanningen heeft geleverd om zich te integreren - met name dat hij sinds 16.08.2011 in België verblijft, dat hij geen enkele kans onbenut gelaten zou hebben om zich ten voile te integreren, dat hij verschillende cursussen Nederlands volgde, dat hij deelnam aan een cursus maatschappelijke oriëntatie en inburgering, dat hij een opleiding wiskunde en maatschappelijk functioneren volgde, dat hij hier een intense kring van vrienden en kennissen opbouwde, dat hij drie arbeidscontracten voorlegt waarvan één met onbepaalde duur, dat hij loonfiches voorlegt voor de periode van september 2015 tot juni 2018, dat hij verschillende deelcertificaten Nederlands voorlegt, een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en een inschrijvingsformulier voor wiskunde en maatschappelijk functioneren voor schooljaar 2014-2015 - kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging. Betrokkene heeft zich namelijk een substantiële bijdrage geleverd aan misdaden tegen de menselijkheid als geprivilegieerde dienstplichtige bij de militaire veiligheidsdienst. We benadrukken nogmaals dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien het feit dat betrokkene zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.

Dat dit absoluut een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur nu de beslissing zich integraal vastklampt aan de afzonderlijke beslissing die genomen werd door het Commissariaat-Generaal in de asielpcedure.

Dat verwerende partij zich beroept op de ruime appreciatiebevoegdheid die hij terzake geniet, doch dat die ruime beoordelingsmarge geen afbreuk doet aan de gedegen belangenafweging die men als overheid dient te maken bij de beoordeling van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Toen verzoeker in België aankwam, deed hij een verzoek bij het CGVS om te worden erkend als vluchteling. Het Commissariaat deed er maar liefst bijna zeven(!) jaar over om tot een beslissing te komen.

Zij baseren zich op een uitsluitingsclausule waarbij verzoeker uitgesloten wordt de vluchtelingenstatus te verkrijgen, noch geniet hij een subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker zou zich schuldig gemaakt hebben aan folteringen binnen zijn legerdienst in Syrië.

Volgens hen zou er eveneens geen sprake zijn van rechtmatige verschoningsgronden, zich eveneens beroepende op de beslissing van het CGVS waartegen geen verweer is gevoerd.

DVZ heeft de verplichting om in het kader van een humanitaire regularisatie bij de beoordeling ten gronde de humanitaire motieven af te wegen en dienaangaande de elementen die worden aangebracht door verzoeker af te toetsen. Dit heeft verwerende partij duidelijk nagelaten te doen.

De beslissing in de asielpcedure kwam er pas nadat verzoeker in 2018 een verzoek tot regularisatie had gericht aan verweerder.

Uiteindelijk beslist DVZ om haar beslissing te motiveren door te verwijzen naar de beslissing genomen door het CGVS. Dit is echter een ernstige schending van verschillende beginselen van behoorlijk bestuur nu een asielpcedure en een verzoek tot toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet gebaseerd zijn op geheel andere grondslagen en rechtsgronden. De elementen die van belang zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van een verzoek gebaseerd op artikel 9bis, zijn geheel andere criteria en alzo kan men niet enkel de motivering overnemen van het CGVS om zijn beslissing aangaande een 9bis-regularisatie te motiveren zonder een adequaat onderzoek te doen naar de persoonlijke situatie van verzoeker en zonder de belangrijke criteria voor een gegronde aanvraag af te toetsen.

Tot op heden zijn er geen wettelijke voorwaarden voorzien om te kunnen spreken van een gegronde artikel 9bis - regularisatie. De Overheid beschikt over een ruime beoordelingsvrijheid. Deze vrijheid brengt echter met zich mee dat verweerder zijn beslissing uitvoeriger en afdoende dient te motiveren.

Door echter de beslissing te baseren op het besluit van het CGVS, zonder actueel onderzoek te voeren naar de huidige situatie van verzoeker, schendt men zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de motiveringsplicht.

Op 16/08/2011 verzocht verzoeker om het statuut als vluchteling. Op 9/10/2012 werd hij de eerste keer gehoord. Er volgde een tweede verhoor op 06/08/2014. Op basis van de informatie die het Commissariaat in deze verhoren had verkregen, besloot zij pas midden 2018 om verzoeker uit te sluiten.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie stoelt zijn huidige beslissing bij de beoordeling van een regularisatieaanvraag cfr. Artikel 9bis vreemdelingenwet op het besluit genomen door het Commissariaat en baseert zich hierdoor onrechtstreeks op de verhoren die in 2012 en 2014 hebben plaatsgevonden.

Het staat ontegensprekelijk vast dat verweerder hierbij ernstig tekort is geschoten het zorgvuldigheidsbeginsel na te leven. Men had hoe dan ook een adequaat onderzoek moeten voeren naar de persoonlijke situatie van verzoeker op heden. Niet alleen heeft men nagelaten om het dossier te actualiseren, maar ook heeft men nagelaten om de elementen in overweging te nemen die van belang zijn bij de beoordeling van een regularisatieaanvraag cfr. Artikel 9bis.

Dit zijn compleet andere grondslagen dan dewelke in acht dienen te worden genomen bij een asielpcedure. De ruime beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt, doet geen afbreuk aan het zorgvuldigheidsbeginsel, noch aan de motiveringsverplichting!

In het licht van de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder beschikt in het kader van een beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet, diende men de aangevoerde humanitaire elementen te onderzoeken en toe te lichten waarom de door verzoeker aangevoerde persoonlijke situatie niet in aanmerking kan worden genomen. Door enkel te verwijzen naar de uitsluitingsgronden die door het CGVS zijn weerhouden, dient te worden vastgesteld dat er geenszins werd onderzocht of de specifieke situatie waarin verzoeker verkeert, valt onder het toepassingsgebied van artikel 9bis vreemdelingenwet. De buitengewone omstandigheden die aanleiding geven tot huidige aanvraag werden ontvankelijk verklaard door DVZ. Aldus diende men ook de elementen die van belang zijn om de gegrondheid te beoordelen, af te toetsen. Dit is in casu absoluut niet gebeurd!

De loutere vaststelling dat verzoeker zich zou hebben schuldig gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid (in navolging van het CGVS) en het feit dat een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is die hem om die redenen niet kan worden toegekend, sluit de beoordeling van de humanitaire overwegingen niet uit!

Nochtans heeft verwerende partij een beslissing inzake genomen zonder de toetsing van de humanitaire elementen die werden aangevoerd door verzoeker en dit gaat in tegen zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de plicht om het besluit afdoende te motiveren.

Bovendien baseert verwerende partij zich in haar motivering op de verklaringen die werden afgelegd door verzoeker. Men motiveert als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat hoewel de feiten van openbare or de niet in België begaan werden en zich situeren in de periode van 1985 tot 1988, de ernst van de feiten toch wel vast staat. Hit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij zich schuldig gemaakt heeft aan ernstige mishandeling en foltering van personen die gearresteerd en/of vastgehouden werden door de militaire veiligheidsdienst van Deir Ez-Zour en dit gedurende zijn militaire dienstplicht die hij vervulde van 1985 tot 1988."

[...]

(Eigen markering)

Dit betekent dat men geen rekening heeft gehouden met de actuele situatie van verzoeker, noch heeft men een afweging gemaakt tussen de doorgedreven integratie van verzoeker, zijn huidige situatie en de vervulling van zijn dienstplicht meer dan 30 jaar geleden. Ook het eventuele gevaar dat hij zou kunnen vormen voor de openbare or de werd niet getoetst. Het is zo dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens zijn verblijf op het grondgebied in aanraking is gekomen met Politie of Justitie en hieraan dient het nodige belang te worden gehecht.

Men heeft enkel belang gehecht aan de verplichtingen die verzoeker heeft moeten voldoen in zijn land van herkomst en dit geheel tegen zijn wil in want verzoeker had geen keuze. Er is immers geen plaats voor deserteurs in Syrië (infra)! Dat hij echter geen enkel gevaar vormt voor onze openbare orde, daar werd geen rekening mee gehouden.

Er dient in het licht van artikel 9bis vreemdelingenwet een ernstige afweging te worden gemaakt rekening houdend met de humanitaire redenen die door verzoeker worden aangebracht.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van een duurzame lokale verankering en doorgedreven integratie die een verblijfsrecht rechtvaardigen.

Dat verzoeker reeds meer dan drie jaar ononderbroken werkt en de Belgische normen en waarden respecteert.

Dat hij om deze redenen een procedure heeft ingediend die parallel loopt met zijn asielprocedure, maar steunend op andere gronden.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen.

Dat verwerende partij wel degelijk artikel 3 EVRM diende te onderzoeken.

Dat verwerende partij in zijn beslissing erkent dat verzoeker hoegenaamd niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst wegens de gekende oorlogsproblematiek in Syrië en het gevaar op foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Doch dat men hier verder geen gevolg aan geeft en in de plaats daarvan ervoor kiest om verzoeker in een juridisch vacuüm te duwen en hem in een preciaire verblijfssituatie te brengen zonder respect voor de mensenrechten.

Dat er door verwerende partij als volgt werd geoordeeld met betrekking tot een schending van artikel 3 EVRM "Er werd dan ook uitdrukkelijk een niet terugkeer clause opgenomen in de beslissing van het CGVS. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Dat dergelijke beslissing niet getuigt van de zorgvuldigheid die van een Overheid verwacht mag worden.

Dat dit alles minstens een schending inhoudt van de wet van 29/07/1991, namelijk een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en eveneens van de motiveringsplicht.

Dat de bovengenoemde beslissing van verwerende partij geheel onterecht werd genomen aangezien er absoluut geen rekening werd gehouden met humanitaire motieven en deze bij de beoordeling ten gronde niet in overweging werden genomen.

Verzoeker begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen en stukken die hij aanhaalt en voegt in zijn verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht. Dat men bij de beoordeling ten gronde, rekening had moeten houden met de prangende humanitaire situatie van verzoeker, maar dat de humanitaire considerans geheel achterwege is gebleven!

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, luidens hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Inzake had de motivering moeten inhouden waarom verzoeker zijn humanitaire redenen niet in aanmerking kunnen worden genomen voor de regularisatie conform artikel 9bis vreemdelingenwet. Dit doet men niet door louter en alleen te verwijzen naar de beslissing die werd genomen in de asielprocedure door het CGVS!

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Schending van de redelijke termijn

In dit dossier is reeds veel tijd verstreken. Verzoeker zijn aanvraag tot asiel dateert al van 16/08/2011. Dit is reeds meer dan 7 jaar geleden! Er werd pas zeer recentelijk een beslissing genomen door het CGVS. Die beslissing kwam er nadat verzoeker eveneens een aanvraag tot regularisatie had ingediend. Het is duidelijk dat het CGVS pas dan in actie geschoten is om de beslissing uiteindelijk te nemen.

Wanneer dan een beslissing wordt genomen die negatief is en zich steunt op uitsluitingsgronden, komt ook verwerende partij even later met een beslissing inzake de regularisatieaanvraag. Zij besluiten ook in negatieve zin en verwijzen naar de motivering van het CGVS.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

Gelet op deze gang van zaken (een eindeloze lange asielprocedure gevolgd door een regularisatieaanvraag waarin men geen onderzoek voert) is het niet ernstig dat DVZ een beslissing neemt, zonder:

- *Verzoeker eerst de gelegenheid te geven tot actualisatie, wat eigenlijk impliceert dat verweerder voorafgaandelijk contact zou genomen hebben met verzoeker en/of diens raadsman met de vraag of er bijkomende informatie was die van nut kon zijn bij de beoordeling, en/ofwel*
- *Objectief onderzoek te voeren naar de specifieke situatie in Syrië m.b.t. de militaire inlichtingendienst aangezien men meent zich te kunnen beroepen op de uitsluitingsgronden zoals aangenomen door het CGVS in een asielprocedure. Immers is de beslissing van het CGVS enkel gebaseerd op algemene veronderstellingen van folteringen, doch is er geen enkele bron die de werkelijke situatie beschrijft van de militaire basis waar verzoeker zijn dienstplicht diende uit te oefenen. Er is inzake geen gedegen onderzoek gevoerd doch dit is wel noodzakelijk.*
- *Verzoeker uit te nodigen nogmaals gehoord te worden omtrent zijn huidige persoonlijke situatie en zijn reactie op een eventuele negatieve beslissing zodat hij zijn standpunt had kunnen weergeven. Bovendien hadden hier elementen in verval kunnen zijn die van belang waren bij de beoordeling op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet.*

Het is onzorgvuldig om een beslissing te nemen die gesteund is op motieven aangehaald in een asielprocedure en waarbij deze motieven zelfs niet geactualiseerd werden. Men heeft slechts zoals een papegaai de motivering van het CGVS overgenomen zonder verzoeker hieromtrent voorafgaand te horen, zonder een ernstige belangenafweging te maken, zonder de humanitaire motieven van verzoeker af te toetsen en zonder rekening te houden met de schrijnende gevolgen die de beslissing met zich zou meebrengen nu verzoeker helemaal NIET kan terugkeren naar zijn land van herkomst wegens het aanhoudende risico op foltering en mensonterende/vernederende behandelingen of straffen.

Door de lange asielprocedure heeft verzoeker zijn leven in België uitgebouwd. Hij heeft de taal geleerd en ging op zoek naar vast werk in afwachting van zijn beslissing. Hij is thans meer dan drie jaar ononderbroken tewerkgesteld in Grand Café de Singel. Mocht het CGSV veel sneller een beslissing genomen hebben dan had verzoeker onmiddellijk zekerheid gehad. Doch door de lange asielprocedure heeft hij intussen het centrum van zijn belangen in België gevestigd en bouwde hij hier intussen een uitgebreid netwerk aan kennissen en vrienden op.

Wanneer men beslist dat verzoeker hier geen verblijfsrecht krijgt, dan neemt men impliciet ook de beslissing dat verzoeker naar zijn land van herkomst zal moeten terugkeren. Immers verblijft hij hier dan in illegaliteit en heeft verzoeker geen enkele bescherming. Dit is manifest een schending van artikel 3 EVRM. Hij zou hierdoor een ernstig en niet te herstellen nadeel lijden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de beslissing genomen door verwerende partij zich steunt op een beslissing die genomen werd in een totaal andere procedure met andere rechtsgronden. Men kan zich hier niet louter op baseren zonder de rechtsgronden van artikel 9bis vreemdelingenwet af te toetsen.

Het Hof van Beroep te Brussel sprak zich reeds uit over de schending van de redelijke termijn en oordeelde hier over het volgende:

“Wanneer een overheid een beslissing moet nemen, zoals wanneer de Dienst vreemdelingenzaken moet oordelen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, moet ze deze nemen binnen een redelijke termijn. Dat geldt wanneer de wet geen beslissingstermijn voorziet waarvan overschrijding een gevolg heeft. De verplichting om te beslissen binnen een redelijke termijn is een algemeen rechtsbeginsel. Het roept voor de overheid een verplichting in het leven waarvan iedereen met een persoonlijk en rechtstreeks belang de schending kan invoeren voor de hoven en rechtbanken.

Welke termijn redelijk is, moet in het concrete geval bepaald worden rekening houdend met de elementen eigen aan de zaak: de complexiteit, de noodzakelijke opzoekingen, eventuele urgentie, het gedrag van de bestuurde en elke rechtvaardiging die de beslissing vertraagd heeft en waarvan de overheid bewijs levert.”

(Eigen markering)

Bijna zeven jaar lang diende verzoeker in onzekerheid te leven over zijn asielprocedure. Dit is een onredelijk lange termijn voor het nemen van een beslissing. Als het CGVS dan toch zo zeker is van de manifeste schendingen die verzoeker zou gepleegd hebben, waarom heeft men dan zo lang gewacht met het nemen van een beslissing?

De Belgische Staat beweert hier niet dat de aanvraag bijzonder complex was, noch dat het gedrag van verzoeker de beslissing heeft vertraagd (door bv. uitstel te vragen of door nieuwe elementen aan te brengen), noch dat de kwestie van het geschil bijzonder was. Daarentegen lijkt het erop dat de lange behandelingstermijn te wijten is aan een overbelasting van de Dienst vreemdelingenzaken en het uit het oog verloren zijn van het dossier. Deze situatie, die al jarenlang gekend is, kan geen geldige rechtvaardiging betekenen. De Belgische Staat bewijst niet dat er sprake is van enige vorm van rechtvaardiging voor deze schending van de redelijke termijn. De plicht om een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn is derhalve niet gerespecteerd.

Er is zonder meer sprake van een onredelijk lange asielprocedure en dit was absoluut niet te wijten aan verzoeker. Hij heeft immers altijd meegewerkt met de Belgische autoriteiten en bovendien was hij te allen tijde beschikbaar voor verdere informatie. Dat er pas een beslissing is gekomen midden 2018 terwijl de asielaanvraag dateert van 16/08/2011 is gewoonweg schrijnend en wordt niet naar rechte verantwoord. Dit heeft ertoe geleid dat verzoeker in afwachting van een beslissing, zijn leven in België vorm heeft gegeven.

Hij werkt hier in België in vast dienstverband en dit voltijds. Hij bouwde hier een vriendenkring uit en heeft reeds sinds jaren geen enkele band meer met zijn land van herkomst. Hij kan hoe dan ook niet terugkeren gelet op de huidige situatie in zijn geboorteland.

De actuele situatie in Syrië behoeft weinig betoog nu de ernstige burgeroorlog intussen internationaal gekend is en er nog steeds een humanitaire crisis woedt waarbij er intussen al onnoemlijk veel doden gevallen zijn. De vluchtelingencrisis vanuit Syrië is met deze burgeroorlog een feit.

De Verenigde Naties vermelden op hun website dat uit officiële rapporten blijkt dat er ongeveer 250.000(!) mensen het leven hebben gelaten bij deze oorlog. Dat er bijkomend 1 miljoen(!) gewonden zijn en dat er als gevolg van de zeer ernstige problematiek ongeveer 5,6 miljoen vluchtelingen zijn die naar het buitenland gevlucht zijn. Bovendien hebben meer dan 13 miljoen(!) mensen nood aan humanitaire hulp gelet op de flagrante en pertinente schendingen van allerlei rechten. Deze oorlog heeft

zeer veel burgerlijke slachtoffers gemaakt en het verschrikkelijk menselijk leed is tot op heden nog ongekend door de nog steeds woedende oorlog.

Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker onder geen enkel beding kan terugkeren naar zijn land van herkomst gelet op de actuele situatie in Syrië. Ook verwerende partij heeft bij zijn beslissing erkend dat "betrokkene in het geval van terugkeer naar zijn land het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Huidige beslissing is dan ook ontvankelijk en houdt geen verwijderingsmaatregel in. In de beslissing van het CGVS dd. 26.06.2018 werd uitdrukkelijk gestipuleerd dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging. Er werd dan ook uitdrukkelijk een niet terugkeer clause opgenomen in de beslissing van het CGVS."

Verwerende partij erkend het algemeen en wijdverspreid beginsel van non - refoulement. Het is een principe dat in verschillende gezaghebbende rechtsbronnen is terug te vinden en vormt ook een belangrijk onderdeel van het internationaal gewoonterecht.

Wanneer men zich beroept op het principe van non - refoulement maar men eveneens stelt dat de regularisatie op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet een gunstmaatregel is die in casu niet kan worden toegekend gezien het feit dat verzoeker zich volgens de CGVS schuldig gemaakt zou hebben aan misdaden tegen de menselijkheid, dan kan verzoeker enkel vaststellen dat men geen rekening heeft gehouden met de humanitaire motieven van verzoeker.

Wanneer men zich meent te kunnen beroepen op de uitsluitingsgronden dan dient men hier expliciet naar te verwijzen met een adequate motivering en specifieke toetsing aan de voorziene uitsluitingsgronden. Er zijn een aantal procedurele voorwaarden waaraan verwerende partij zich dient te houden wanneer men zich op de uitsluitingsgronden wenst te beroepen.

Dat er in casu geen rekening werd gehouden met het feilloze parcours dat verzoeker reeds in België aflegde. Verzoeker verblijft al sedert 2011 op Belgisch grondgebied en is nooit in aanraking gekomen met Justitie of Politie. Hij leerde op eigen initiatief de Nederlandse taal en ging actief opzoek naar werk.

Verzoeker brengt loonbrieven aan waaruit blijkt dat hij tewerk is gesteld in Grand Café De Singel NV als arbeider. Reeds sinds 2015 is verzoeker in vast dienstverband bij zijn werkgever. Dit getuigt van een zeer positieve ingesteldheid en toont ook aan dat er op zijn werk nooit enige vorm van problemen zijn geweest.

Verzoeker vormt op geen enkele wijze enig gevaar voor de openbare orde en toont integendeel aan dat hij zich heeft ingeburgerd in onze maatschappij en zich aanpast aan onze normen en waarden.

Hij is rechtschapen en steeds vastberaden. Dit blijkt uit zijn positieve integratie in onze maatschappij. De laatste zeven jaar heeft verzoeker verschillende cursussen Nederlands gevolgd, nam hij deel aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en inburgering, volgde hij een opleiding wiskunde en maatschappelijk functioneren en heeft hij iedere job-opportuniteit benut. Hij is sinds september 2015 ononderbroken aan het werk en heeft een voltijdse tewerkstelling verkregen.

Hij bouwde hier intussen ook een ruime kring van vrienden en kennissen op en wil verder aan zijn toekomst in België blijven werken.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik deze belangrijke elementen in aanmerking genomen en heeft zich zonder meer gebaseerd op de beslissing zoals die is genomen door het CGVS. DVZ verwees in zijn motivatie niet naar de specifieke uitsluitingsgronden die voorzien zijn in de vreemdelingenwet, maar baseert zich enkel op de beslissing genomen door het CGVS.

Dat er geen afweging werd gemaakt tussen de intense inburgering van verzoeker, zijn onberispelijk parcours in België en de militaire dienstplicht die hij meer dan 30 jaar geleden diende te vervullen in zijn land van herkomst waarbij hij ongewild in aanraking kwam met ernstige vormen van geweld.

Dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een ernstig risico dreigt te lopen het slachtoffer te worden van folteringen, onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Dat er eveneens een gegronde vrees is voor vervolging op basis van zijn politieke overtuiging aangezien hij het regime van huidig president Bashar Al-Assad niet onderschrijft.

Dat men een ernstige afweging dient te maken tussen het gevaar dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde en zijn doorgedreven integratie en inburgering in onze maatschappij.

Verzoeker vormt geen enkel gevaar voor de nationale veiligheid, noch voor de openbare orde. Hij biedt integendeel een meerwaarde voor de Belgische samenleving nu hij voltijds werkt en zoals ieder ander afstaat aan de Belgische Staat.

Dat personen in zijn situatie op basis van humanitaire motieven dienen te worden geregulariseerd!

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitslatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle aangebrachte argumenten die aantonen dat verzoeker volledig ingeburgerd is in deze maatschappij.

Dat in casu de persoonlijke situatie van verzoeker nooit concreet werd onderzocht. Dat men eveneens heeft nagelaten om de actuele situatie in Syrië te toetsen met betrekking tot het risico op vervolging voor verzoeker.

Dat men geen afweging heeft gemaakt tussen alle positieve elementen van inburgering en de militaire dienstplicht die verzoeker meer dan 30 jaar geleden heeft uitgevoerd.

Schending van het evenredigheidsbeginsel

Verwerende partij beroept zich onrechtstreeks en zonder precieze motivering op artikel 1 (F) Conventie van Genève om verzoeker niet te regulariseren.

Zij meent dat een humanitaire regularisatie cfr. Artikel 9 bis vreemdelingenwet een gunstmaatregel is die inzake niet kan worden toegekend.

Verzoeker heeft tegen de beslissing genomen door het CGVS nooit beroep aangetekend omdat hij door zijn toenmalig raadsman in die zin werd geadviseerd. Zijn raadsman deelde hem mede dat hij geen beroep diende aan te tekenen nu hij aan alle voorwaarden voldeed om in aanmerking te komen voor een regularisatie op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Het kwaad geschiedde wanneer zijn aanvraag tot regularisatie wel ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard gelet op de uitsluitingsgronden die werden weerhouden door het CGVS.

Op die manier heeft verzoeker zich nooit op een efficiënte manier kunnen verdedigen tegen de elementen die door het CGVS werden aangehaald in het kader van de uitsluitingsgronden.

Gelet op het feit dat deze uitsluitingsgronden in de beoordeling van verwerende partij werden meegenomen, ziet verzoeker zich genoodzaakt om hieromtrent een aantal opmerkingen te maken.

Er werd door verwerende partij op geen enkel ogenblik een evenredige afweging gemaakt tussen de actuele situatie van verzoeker, de risico's die hij zal lopen bij een afwijzing van verblijfsrecht en de vervulling van zijn militaire dienstplicht in 1985-1988. Verwerende partij stelt enkel dat er sprake is van misdaden tegen de mensheid waardoor het voor verzoeker uitgesloten is om te worden geregulariseerd. Het evenredigheidsbeginsel is hier flagrant geschonden!

In de eerste plaats zij het opgemerkt dat verzoeker nooit de intentie heeft gehad om actief mee te werken aan het militair beleid in Syrië. Dat hij hier evenwel toe verplicht was gelet op de toen heersende bestraffingspraktijk die gehandhaafd werd tegen dienstweigering en deserteurs.

Dat ernstige folteringen en ultieme schendingen van de fysieke integriteit het onvermijdelijk gevolg zouden geweest zijn voor verzoeker mocht hij de bevelen van zijn oversten niet hebben uitgevoerd.

Dat de morele druk op verzoeker dermate groot was dat hij zijn dienstplicht niet kon ontvluchten.

Aan verzoeker werd geen keuze gelaten, hij diende mee te draaien in het militaire regime of zou zelf het slachtoffer geworden zijn van foltering en onmenselijke behandelingen en straffen.

Uit onderzoek blijkt dat mogelijke gevolgen van desertie de volgende zijn:

“Several sources stated that desertion may have a number of serious consequences; arrest, detention, incommunicado detention, military trial, torture, lifetime prison, execution and death sentence were mentioned as possible consequences.

The international organization referred to reports according to which during government ground operations, homes, farms and shops belonging to deserters had reportedly been deliberately targeted for pillaging, burning and destruction.”

(Eigen marketing)

Verzoeker kan niet individueel aansprakelijk worden gesteld voor misdaden tegen de menselijkheid, daar ernstige morele dwang jegens hem is gebruikt bij het begaan van die handelingen. Hij was slechts een pion die zijn militaire dienstplicht diende te vervullen en kon geen vrije keuzes maken. Derhalve is er geen reden om hem van bescherming uit te sluiten.

Verder heeft verzoeker aangetoond dat hij geen enkel gevaar vormt voor de Belgische openbare orde en er dan ook geen reden bestaat om hem uit te sluiten.

Dat een uitsluiting van de vluchtelingenstatus evenals van de subsidiaire bescherming, evenals van een regularisatie een ernstige schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Dat het weigeren van een regularisatie conform artikel 9bis vreemdelingenwet een manifeste inbreuk betekent op artikel 3 EVRM daar er impliciet een beslissing wordt genomen waarbij verzoeker uiteindelijk het land zal dienen te verlaten aangezien hij hier dan illegaal verblijft.

Dat verzoeker nergens anders heen kan en zijn leven hier heeft opgebouwd. Dat hij het risico loopt terug te moeten keren naar zijn land van herkomst bij gebrek aan juridisch draagvlak.

Dat verzoeker nergens familie of vrienden heeft buiten België of Syrië die hem kunnen opvangen.

Dat er bij een terugkeer sprake zal zijn van een ernstig en reëel risico op foltering, mensonterende en vernederende behandeling.

De mensenrechtensituatie in Syrië is uiterst alarmerend en dit in het bijzonder voor mensen die een andere politieke overtuiging hebben. Bovendien vormt de nog steeds actuele en uiterst gewelddadige oorlog een ernstig risico voor de fysieke integriteit van verzoeker en loopt hij ernstig gevaar om een burgerlijk dodelijk slachtoffer te worden van deze oorlog. Intussen hebben ongeveer 250.000 (!) burgerlijke slachtoffers het leven gelaten!

Verzoeker dient te worden beschermd tegen deze levensbedreigende risico's en bovendien toont hij een aanzienlijke inzet in onze samenleving. Hij werkt al jaren en is nog nooit in aanraking gekomen met Politie of Justitie.

Hij vormt op geen enkele wijze een gevaar voor de openbare orde en er dient een afweging te worden gemaakt tussen de door hem uitgeoefende militaire dienstplicht (die intussen meer dan 30 jaar geleden is) en zijn prangende humanitaire situatie.

Waarom zou verzoeker zijn eerlijke verhaal verteld hebben van zijn militaire dienstplicht indien hij een echte misdadiger zou zijn die ettelijke misdaden tegen de mensheid gepleegd heeft en gewillig heeft meegewerkt aan vreselijke schendingen van mensenrechten?

Verzoeker heeft in alle eerlijkheid zijn verhaal verteld en wordt hier op afgestraft. Verwerende partij neemt GEEN humanitaire elementen mee in haar beoordeling en plaatst verzoeker hierdoor in de illegaliteit zonder gegronde en gemotiveerde reden.

Impliciet houdt een ongegrondheidsverklaring steeds een terugkeer in daar verzoeker anders in de illegaliteit zal moeten verblijven en dat is een situatie die niet lang kan standhouden. Bovendien kan hij nergens anders heen! Het hiaat in de wetgeving dat zich manifesteert door het principe van non-refoulement en een afwijzing van een verzoek tot regularisatie, maakt een schending uit van artikel 3 EVRM.

Het veiligheidsartikel opgenomen in artikel 1 (F) Conventie van Genève voorziet uitsluitingsgronden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming doch voorziet niet expliciet dat er ook een uitsluiting kan worden bevolen bij een humanitaire regularisatie. Immers spelen daar nu net humanitaire motieven mee.

Men dient inzake derhalve rekening te houden met ALLE humanitaire motieven die door verzoeker zijn aangebracht.

Prangende humanitaire situaties

De Staatssecretaris kent humanitaire regularisatie toe als dat de enige oplossing is om een schending van een mensenrecht te voorkomen.

De volgende definitie van het verzamelbegrip 'prangende humanitaire situatie' omschrijft diverse aspecten van het algemene criterium prangende humanitaire situatie:

- Een situatie die zo klemmend is dat de persoon er zich niet van kan ontdoen;*
- Het is een situatie waarbij een repatriëring naar het land van herkomst in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM;*
- Het gaat om een aanvrager die het slachtoffer kan worden van een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België.*

Verzoeker bevindt zich in de situatie zoals hierboven omschreven. Hij kan onmogelijk een aanvraag tot verblijf doen in zijn land van herkomst gelet op de ernstige schendingen van de internationale mensenrechten.

Verzoeker verblijft reeds sedert 2011 op Belgische grondgebied en heeft zich prima geïntegreerd. Er bestaat geen enkele reden waarom aan verzoeker de regularisatie zou moeten worden geweigerd. Hij vormt op geen enkele wijze een gevaar voor de openbare orde, noch voor de nationale veiligheid. Reeds jaren gedraagt hij zich naar de Belgische waarden en normen en kwam hij nooit in aanraking met Politie of Justitie."

Verzoeker meent dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met alle humanitaire elementen van zijn situatie. Volgens verzoeker beschikt de gemachtigde bij de beoordeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet weliswaar over een ruime beoordelingsvrijheid, maar brengt deze vrijheid met zich mee dat de beslissing uitvoeriger moet worden gemotiveerd. De gemachtigde heeft zich volgens verzoeker slechts gebaseerd op de beslissing van het CGVS en schendt daardoor zowel de motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel, nu een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op heel andere criteria is gebaseerd dan de asielprocedure. Met name heeft de gemachtigde er volgens verzoeker geen rekening mee gehouden dat hij zich sinds 2011 in België bevindt en zich hier uitstekend heeft geïntegreerd, dat de procedure voor de behandeling van zijn internationaal beschermingsverzoek onredelijk lang geduurd heeft, dat hij hier nog nooit met politie en justitie in aanraking kwam en geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, dat hij hier duurzaam lokaal verankerd is, dat hij hier voltijds in dienstverband werkt en hier het centrum van zijn belangen heeft gevestigd. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel werd geschonden doordat alleen maar rekening werd gehouden met de uitsluitingsgronden waarop het CGVS zich gebaseerd heeft, met name misdaden tegen de mensheid die verzoeker tijdens zijn militaire dienstplicht in Syrië in de periode 1985-1988 heeft begaan. Verzoeker

wijst er ten slotte op dat hij door de bestreden beslissing in een juridisch vacuüm zal terechtkomen, aangezien hij onmogelijk naar Syrië kan terugkeren zonder het risico te lopen op foltering en een mensonterende en vernederende behandeling maar door deze beslissing ook in België illegaal zou verblijven. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing hem impliciet verplicht uiteindelijk het land te verlaten en bijgevolg artikel 3 van het EVRM schendt. Hij stelt nergens vrienden of familie te hebben buiten België of Syrië die hem zouden kunnen opvangen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen. Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet met redenen omkleed moeten zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad beoordeelt de beweerde schending van de bovenstaande beginselen en bepalingen in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen en van de gegevens van het administratief dossier.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat verzoeker ook geschonden acht, luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven,

beschikt de staatssecretaris c.q. de minister bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid, zoals verzoeker zelf aangeeft. Zoals verzoeker eveneens aangeeft brengt deze zeer ruime appreciatiebevoegdheid een verplichting mee voor de gemachtigde om zijn beslissing uitvoerig te motiveren.

De Raad volgt verzoeker waar deze erop wijst dat de beoordeling van een internationaal beschermingsverzoek verschilt van de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit houdt evenwel niet in dat de gemachtigde geen zwaar gewicht zou mogen toekennen aan bepaalde vaststellingen die in die beschermingsprocedure zijn gemaakt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde zich in de bestreden beslissing echter niet beperkt tot een verwijzing naar de motieven van de beslissing van het CGVS en naar de misdaden tegen de menselijkheid die verzoeker heeft begaan en die aanleiding gaven tot zijn uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitvoerig heeft gemotiveerd waarom hij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als ontvankelijk maar ongegrond beschouwt. Zo wordt gemotiveerd dat de instructie van 19 juli 2009, die een lange asielpcedure als een van de criteria voor gegrondheid opnam, door de Raad van State werd vernietigd zodat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. Verder gaat de gemachtigde in op de volgende elementen: de niet-terugkeerclausule in de beslissing van het CGVS, verzoekers uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wegens de aanwezigheid van ernstige redenen om te veronderstellen dat hij zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt en ook medeplichtig is aan misdaden tegen de menselijkheid en ernstige niet-politieke misdrijven – waarbij uitvoerig wordt ingegaan op verzoekers bijzondere positie bij de militaire veiligheidsdienst in Syrië tussen 1985 en 1988 -, verzoekers bewering zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden nu hij omwille van zijn vrees voor vervolging en omwille van de burgeroorlog daar niet naar Syrië kan terugkeren en zijn inspanningen om zich te integreren (dat hij cursussen Nederlands en maatschappelijke integratie en inburgering volgt, evenals een opleiding wiskunde en maatschappelijk functioneren, dat hij hier een intense kring van vrienden en kennissen opbouwde, dat hij drie arbeidscontracten heeft voorgelegd waarvan één met onbepaalde duur en ook loonfiches voor de periode september 2015 – juni 2018). De gemachtigde besluit echter dat verzoeker, hoewel hij aantoonbaar inspanningen te hebben geleverd om zich te integreren, niet het voorwerp kan uitmaken van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu dit een gunstmaatregel is waarbij de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en die niet kan worden toegestaan aan verzoeker gezien hij zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid. De gemachtigde onderstreept meermaals dat verzoekers huidige gedrag en zijn inspanningen tot integratie niet opwegen tegen de ernst van de feiten die hij heeft gepleegd en zijn verantwoordelijkheid daarvoor.

De gemachtigde heeft dus de elementen waarop verzoeker zijn verblijfsaanvraag had gestoeld wel degelijk in rekening gebracht, maar heeft besloten dat gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt en gelet op de extreem ernstige feiten die verzoeker in het verleden gepleegd heeft, de gunst van de verblijfsmachtiging niet aan verzoeker kon worden toegekend. Door in zijn betoog opnieuw de elementen uit zijn verblijfsaanvraag aan te halen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze beoordeling door de gemachtigde kennelijk onredelijk of onevenredig zou zijn. De Raad wijst daarbij op de ernst van de feiten die aanleiding gaven tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en met name op het feit dat verzoeker niet ontkent doelbewust en met de volheid van zijn verstand te hebben deelgenomen aan ernstige mishandelingen en folteringen in Syrië. Verzoeker heeft de mogelijkheid niet benut om deze vaststellingen, die op zijn eigen verklaringen gebaseerd zijn, aan te vechten door beroep in te stellen tegen de beslissing van het CGVS tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Ook nu betwist hij deze vaststellingen niet als dusdanig in het verzoekschrift, maar stelt hij wel dat hij nooit de intentie had actief aan het militaire beleid in Syrië mee te werken maar hiertoe verplicht was en handelde onder morele druk. Met deze ongestaafde bewering weerlegt hij echter niet de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker zelf verklaard heeft dat hij niet zomaar een dienstplichtige was maar dat hij door zijn verwantschap met het hoofd van de militaire veiligheidsdienst macht, privileges en aanzien genoot. Verzoeker kan het huidige beroep niet aanwenden om te remediëren aan het feit dat hij de uitsluitingsbeslissing van het CGVS niet heeft aangevochten bij de Raad.

Waar verzoeker de “redelijke termijn” geschonden acht en wijst op de lange behandelingsduur van zijn verzoek om internationale bescherming, merkt de Raad op dat een behandelingsduur van zes jaar en 10 maanden door het CGVS inderdaad erg lang is, maar dat de beslissing van het CGVS niet het

voorwerp uitmaakt van het huidige beroep. De huidige bestreden beslissing werd genomen op 17 september 2018 terwijl de verblijfsaanvraag op 2 maart 2015 werd ingediend. De Raad meent dat dit in casu niet als een onredelijk lange behandelingstermijn kan worden beschouwd, te meer omdat de beslissing van het CGVS omtrent de uitsluiting van verzoeker van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die relevant was voor de beoordeling van deze aanvraag tot verblijfsmachtiging, pas werd genomen op 26 juni 2018. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt was de gemachtigde er geenszins toe gehouden verzoeker uit te nodigen tot een gehoor. Nu verzoeker door zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging immers zelf om de toekenning van een voordeel verzocht, kwam het aan hem toe om de meest actuele informatie omtrent zijn situatie aan de gemachtigde over te maken en deze zo nodig te actualiseren. De Raad erkent dat in sommige gevallen een dergelijke lange behandelingsduur van een verzoek om internationale bescherming kan leiden tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. De gemachtigde heeft in casu hiermee evenwel rekening gehouden in zijn beslissing en heeft gemotiveerd dat deze lange behandelingsduur op zich verzoeker niet de mogelijkheid biedt beroep te doen op een verblijfsrecht, waarna hij heeft gewezen op het feit dat een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is en hij dit element heeft afgewogen tegen de substantiële bijdrage aan misdaden tegen de menselijkheid die verzoeker in Syrië heeft geleverd. Door nogmaals te wijzen op deze lange behandelingsduur maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Bovendien ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij deze kritiek, nu hij tijdens de behandeling van zijn internationaal beschermingsverzoek wel over een verblijfsrecht beschikte. Hoe dan ook meent de Raad dat de gemachtigde zich niet uitsluitend gesteund heeft op oude feiten, zoals verzoeker aanvoert, maar wel degelijk een actuele beoordeling heeft gemaakt van het geheel van de gegevens, met inachtneming van alle andere humanitaire elementen die hij voor de beoordeling van zijn aanvraag heeft aangehaald.

Aangaande verzoekers bewering dat de bestreden beslissing hem in een juridisch vacuüm dreigt te doen belanden, merkt de Raad op dat de vaststelling dat verzoeker enerzijds werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, nog niet impliceert dat verzoeker daarom moet worden gemachtigd tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst andermaal op de ruime appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde, die niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat deze gunstmaatregel niet kan worden toegestaan aan verzoeker gezien deze zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid. Waar verzoeker meent dat er een hiaat is in de wetgeving door enerzijds het respect voor het principe van non-refoulement en anderzijds de afwijzing van het verzoek tot regularisatie, waardoor men in een juridisch vacuüm komt, houdt dit wetskritiek in waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Wat de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een ongestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De Raad merkt in dat opzicht op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoekers aanvraag ontvankelijk is aangezien hij niet kan terugkeren naar zijn land zonder zelf het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De gemachtigde verduidelijkt uitdrukkelijk dat deze beslissing daarom dus geen verwijderingsmaatregel inhoudt, en de niet-terugkeerclausule in de beslissing tot uitsluiting van het CGVS respecteert zodat verzoeker niet aantoonbaar dat hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst. Waar verzoeker aanvoert dat hij omwille van de bestreden beslissing illegaal in België zal verblijven en uiteindelijk toch zal genoodzaakt zijn België te verlaten en naar Syrië terug te keren, stelt de Raad vast dat verzoeker geen begin van bewijs levert dat hij nergens anders terecht zou kunnen dan in België of in Syrië en dat hij behalve in deze landen nergens familie of vrienden zou hebben die hem zouden kunnen opvangen, zodat hij niet aannemelijk maakt door de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico te lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verder meent de Raad dat uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat verzoeker als illegaal zal gedoogd worden op het grondgebied, zolang de situatie in Syrië niet dermate verbetert dat er niet langer een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM voor verzoeker bestaat. Dit gedoogd verblijf in het Rijk houdt op zich geen schending in van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft nagelaten op evenredige en zorgvuldige wijze rekening te houden met alle humanitaire elementen van het dossier en hierover afdoende te motiveren. Een schending van de genoemde bepalingen en beginselen blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES